

συγκινήσεως. Ὡς ἐμβατεύσῃ ὅστις δύναται εἰς τὰς νεανικὰς κεφαλὰς· ἡ κλίσις τῆς Μαργαρίτας ἦτον οὕτως εἰπεῖν κεκλεισμένη εἰς τὸν κοιτῶνά της· ὁσάκις ἐξήρχετο ἀπὸ αὐτὸν τὴν ἀφινεν ἐκεῖ, καὶ ὁσάκις εἰσῆρχετο τὴν εὗρισκεν. Ἐκλείειν ὁμως καλὰ τὴν θύραν ὥστε νὰ μὴν εἰσέλθῃ τις καὶ μολύνῃ τὰ μικρὰ βωμά της.

Πλὴν τούτου ἡ παρουσία τῆς Κ. Λατοῦρ θὰ τὴν καθίστα βεβαίως προσεκτικὴν καὶ θὰ τὴν ὑποχρεοῦν νὰ συλλογίζεται ὅτι ὑπῆρχεν οὐ μικρὸν χάσμα μεταξὺ αὐτῆς καὶ Γάστωνος. Ἄλλη τις πλὴν αὐτῆς, βλέπουσα τὸν κίνδυνον τοῦ πάθους, θὰ ἀπηλπίζετο ἢ μᾶλλον θὰ ἐθεραπεύετο· ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐξέτασέ ποτε ἑαυτήν, εἰς τί τῇ ἐχρησίμευεν ἡ κλίσις ἐκείνη. Καὶ τῶντι ὑπάρχει μωροτέρα ἐρώτησις τῆς ἀποτενιομένης συνεχῶς εἰς τοὺς ἐρῶντας· Εἰς τί χρησιμεύει; . . . Χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἀγαπῶσιν.

Μόλις ἐξύπνα ἡ Μαργαρίτα καὶ πηδῶσα ἀπὸ τὴν κλίνην ἔτρεχε μὲ γυμνοὺς πόδας, καὶ ἀπὸ μίαν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος ἐβλεπεν εἰς τὸν Γάστων ἡνοῖξε τὰ παράθυρά του· καὶ εἰς μὲν ἦσαν ἀκόμη κλειστά, ἔτρεχεν ἀμέσως καὶ ἐπλαγίαζε, καὶ ἔτεινε καλὰ τὸ οὖς διὰ ν' ἀκούσῃ τὸν κρότον τοῦ παραθύρου ὅταν ὅ' ἀνοιχθῇ· ὅταν δὲ τὸν ἤκουεν ἐβαλλε τὸ ἔνδυμα καὶ τὰ σανδάλιά της, καὶ ἡνοῖγε καὶ αὐτὴ τὸ παράθυρόν της· ἀνοίγουσα δὲ ἐγύριζεν ὡς κοιμωμένη ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδῃ τί καιρὸς εἶναι, καὶ ἔπειτα ἐσυγυρίζετο. Νομίζετε δὲ ὅτι μετὰ ταῦτα ἐδεικνύετο; Διόλου· ἐπεθύμει μὲν νὰ δειχθῇ, ἀπέθνησκεν ὁμως ἀπὸ φόβον μὴ τὴν ἴδῃ ὑπολοιπὸν νέα φρονίμη; Μάλιστα φρονιμωτάτη καὶ τιμιωτάτη καὶ ἀθωοτάτη.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτων, μίαν τῶν ἡμερῶν ἡ Κ. Λατοῦρ καὶ ὁ υἱὸς της ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσι κρυφίως. Μετὰ τινα δὲ καιρὸν ἡ Κ. Λατοῦρ εἶπε πρὸς τὴν βαπτιστικὴν της· « Σὲ δίδω, κόρη μου τὴν χαροποιὰν εἶδῃσιν ὅτι μετὰ τινα καιρὸν θὰ ἴδῃς τὴν μητέρα σου· θὰ ὑπάγωμεν νὰ περάσωμεν τὸ φθινόπωρον εἰς Ὀμβίλ. »

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΤΗΛΕΒΟΛΑ. Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ ἐν Παρισίῳ στρατῶνος τῶν ἀπομάχων ἱστορικῶν κανονίων, εὐρίσκονται καὶ δύο πολιορκητικὰ τηλεβόλα ὁλοκῆς τῶν 12, προερχόμενα ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ ἐν Πάρω ναυστάθμου καὶ γαλλικὴν ἔχοντα τὴν καταγωγὴν. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος ἐτέθησαν ἐκεῖ τῷ 1855 ἀντὶ δύο ἐτέρων, ἅτινα εἶχον διαρρήξει τὸ τεῖχος τῆς Κωνσταντίνης. Τὰ δύο ταῦτα κανόνια ἀνῆλθον τῷ 1798 εἰς τὸ πολιορκητικὸν σῶμα τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην στρατοῦ, καὶ, ὡς βηγμικὴ κανονοστοιχία, ἤνοιξαν τὸ φρούριον τῆς Πτολεμαίδος, ὅπου καταλείφθησαν ὑπὸ τοῦ ἐσπευσμένως ἀποχωροῦντος στρατοῦ. Χρησιμεύσαντα μετέπειτα εἰς ἐξόπλισιν ἐνὸς τῶν δ. κρότων τοῦ ἐν Νεοκάστρῳ καταστραφέν-

τος αἰγυπτιακοῦ στόλου, ἀπεδόθησαν τῇ Γαλλίᾳ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως.

ΚΑΔΜΕΙΑ ΝΙΚΗ. Εὐγενὴς τις Ἀγγλος, τὸ ὄνομα Οὐίνδαμ, γενόμενος ἐσχάτως ἐνῆλιξ ἀνέλαβε τὴν διαχείρισιν τῆς ἀξιολόγου αὐτοῦ περιουσίας· ἀλλ' εἰς τοσαύτην ἀπωτείαν καὶ εἰς τόσας ἀτόπους πράξεις ἐπεδίβη, ὥστε ὁ θεὸς τῶν, ὁ στρατηγὸς Οὐίνδαμ, ἀποταθεὶς εἰς τὰ δικαστήρια ἐζήτησε νὰ παραστήσῃ αὐτὸν ὡς παράφρονα, καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του.

Τὸ πρῶγμα συντάραξε τὴν ἀγγλικὴν κοινωνίαν καὶ ἡ ὑπόθεσις διήρκεσε χρόνον πολὺν· ὑποβλήθη δὲ περὶ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου εἰς τὸ δικαστήριον δὲν ἐλύθη, διότι καὶ αἱ περὶ τῆς παραφροσύνης καὶ αἱ περὶ φρονήσεως τοῦ νέου μαρτυρίαι ἦσαν τοσαῦται καὶ τόσον ἀντιφατικαί, ὥστε οἱ δικασταί, ἀδυνατοῦντες τί ν' ἀποφασίσωσι, παρέπεμψαν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ὀρκωτοὺς.

Τριάκοντα καὶ τέσσαρας ἡμέρας συνεδρίασαν οἱ ὀρκωτοί, καὶ ὡς εἶναι ἔθος ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔμενον κεκλεισμένοι ἐν τῷ δικαστηρίῳ αὐτῷ· τινὲς δὲ καὶ ἡσθένησαν. Ὀκτὼ δικηγόρους εἶχεν ὁ κατήγορος, οἵτινες ἠγόρευσαν τρεῖς ὥρας ἡμέρας· παρουσιάσθησαν δὲ καὶ 124 μάρτυρες τῆς τε ὑπερασπίσεως καὶ τῆς κατηγορίας· ἀλλ' ἐπὶ τέλους οἱ ὀρκωτοὶ καταπληγέντες ἀπὸ τόσα πρόσωπα, τόσην εὐγλωττίαν, τόσας ἀντιφατικὰς μαρτυρίας καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν διαφωνούντων ἰατρῶν, ἠθέλησαν νὰ συνομιλήσωσιν αὐτοὶ μὲ τὸν ὡς παράφρονα κατηγορούμενον. Συνομιλήσαντες δὲ τέσσαρας ὥρας, καὶ ἐρωτήσαντες αὐτὸν περὶ ὅλου τοῦ βίου τοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητός του μέχρι τοῦ ἐλευσίνου γάμου του, δι' ὃν καὶ τὸν ἐνήγαγεν ὁ συγγενὴς του, ἐπέισθον ὅτι ἦτο φρονιμώτατος.

Ὅτε ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων ἐμελλε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν, τὸ πρῶγμα δὲν ἦτο εὐκολον· διότι τρεῖς μῆνας εἶχε διαρκέσει ἡ δίκη· ἐπειδὴ δὲ τὰ δικαστικά ἐξόδα ἀνέβησαν εἰς ἓν ἑκατομμύριον καὶ εἴκοσι χιλιάδας δραχμῶν, ἡ περιουσία τοῦ νέου ὅλη σχεδὸν ἐχωνεύθη· διὸ λέγει ἀγγλικὴ τις ἱφημερίς, ὅτι ἀπεδείχθη μὲν ὅτι δὲν εἶναι τρελὴς, ἐβεβαιώθη δὲ σιγχαρόνως ὅτι ἔρριψε καὶ χωρὶς λεπτόν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΟΠΕΝΑΓΗΣ. Τὴν 6 Δεκεμβρίου 1861 συνήλθεν εἰς συνεδρίαν ἡ ἐντιμὴς αὕτη ἐταιρία ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀξιότιμου Ἀντιπροέδρου αὐτῆς Κ. Κ. φ. Βαγενέρου. Ὁ δὲ πολυμαθὴς αὐτῆς γραμματεὺς Κ. Κ. Ράφνος, ἀφοῦ ἐξέθετο ἐν συνόψει τὰ περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐταιρίας ταύτης, ὑπέβαλε τῇ σοφῇ ὁμηγύρει καὶ τὰ ἀρτίως τυπωθέντα χρονικά τῆς αὐτῆς ἐταιρίας. Εἶτα διάφορα ἄλλα ἐντιμὰ μέλη, ἰδίως δὲ οἱ Κ. Κ. Ρίγκος, Γίσλος καὶ ἄλλαι ὁμίλῃσαν ἐμβριθῶς περὶ διαφόρων ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων καὶ πρὸ πάντων περὶ τῶν ἐν Μασσαχουσέτῃ ἀνκαλυφθέντων ἀρχαιοτήτων, θεωρουμένων ὡς Σκανδιναυικῆς καταγωγῆς.